

Muisjes voor Blondy

Hallo ik zal mij zelf even voorstellen. Ik ben Blondy, een geweldig mooie lilac dame (ja ja ik weet het, eigen roem stinkt, maar het is mij al diverse keren verteld hoe mooi ik ben).

Ik ben geboren bij Cattery d'Ekster in Hilvarenbeek op 2 juni 2007 en ben toen ik mocht verhuizen samen met mijn zusje gaan wonen bij Arie en Joan van Cattery GiBoBriKi-Joy in Amersfoort.

Wij hebben het hier prima naar ons zin en hopen hier nog lang te mogen blijven.

Ik zal jullie vertellen wat er allemaal gebeurd is in een paar maanden tijd, en dat is niet niks geloof me!!

Lois Lane (foto Sabrina Schenk)

Een tijdje terug werd ik 's morgens wakker en voelde me een beetje vreemd. Ineens wist ik het weer: ojee, dit is die periode waarin ik zoveel geluid maak (hihi, vinden mijn mensen ook heel leuk, dus ik weer lekker veel kabaal gemaakt), maar toen gebeurde er iets waar ik niet op gerekend had. Ik werd in de bench gezet en hup de auto in. O nee hè, toch niet naar de dierenarts? Nee dat niet, we reden een heel eind verder. Uiteraard heb ik ondertussen mijn mensen heel goed vermaakt met mijn gezang. Eindelijk arriveerden we in Breda. Daar werd ik heel lief ontvangen en mocht ik eindelijk de bench uit. Het rook een beetje vreemd in die kamer, een beetje naar ja, hoe moet ik het noemen. Ik kende die lucht nog niet, maar toen zag ik hemeen mooie grote blauwe kerel. Wauw wat een spetter! Ik keek hem aan en was op slag verliefd, maar wilde dat niet direct laten merken. De regels van het spel wilde ik wel een beetje vol blijven houden. Eerst een beetje dichterbij laten komen, dan weer niet (hihi) en hij maar zingen tegen mij en kletsen. Hij heeft me werkelijk de oren van mijn kop gekletst. Uiteindelijk toen het donker was(tja ben toch een beetje preuts en wil absoluut niet in details treden, maar iedereen kan wel raden wat er gebeurde). Het was een affaire waar ik met een glimlach aan terugdenk, vooral nu ik weet wat het me gebracht heeft. Ik zal Rumba's HappyGoLucky (Stitch) niet gauw vergeten.

Ik was weer thuis en de weken gingen voorbij. Ik sliep en at wat meer dan gebruikelijk en voelde me best goed in mijn velletje. Op zekere dag werd ik meegenomen naar de dierenarts, die aan mij ging voelen. Toen werd ik naar een donkere kamer gebracht en moest op mijn rug liggen. Mijn buikje werd geschoren, wat best een beetje kriebelde, dus spinde ik er lustig op los. Toen werd een koude kledder van een of ander koud goedje op mijn buik gespoten, dat was voor het echo onderzoek (dit vond ik wat minder, brrrr wat is dat spul koud), want mijn mensen wilde zeker weten of ik baby's in mijn buikje had. Ik keek ook mee naar het schermje, maar kon er geen wijs uit worden. Volgens de dierenarts zaten er baby's in mijn buik. Ze dacht een stuk of 6, nou het zal mij een worst wezen, want ik heb geen idee wat dat zijn baby's. Jullie wel? Nou het moet wel wat bijzonders zijn, want mijn mensen waren helemaal blij en ik werd zowat dood geknuffeld ...rare wezens hoor die mensen Maar wel lief, ik heb er echt van genoten, hihi. Zo verstreek de tijd en ik werd maar dikker en logger. Dat kwam vast van het vele eten, mijn darmen leken wel constant in beweging (wat me soms toch wel erg onrustig maakte). Iedereen die me zag moest altijd even aan mijn buik voelenja ik weet dat die dik is, maar er is toch niks mis mee. Mijn mensen hadden ook nog andere plannen. Ik hoorde ze praten over op tijd bevallen, want mijn mens moest naar het ziekenhuis voor een operatie en ze wilde er persé bij zijn als het eenmaal zover washuh hoever was ????

Cat Track 1-2009

Mijn liefste mens vertelde me dan eindelijk wat er zou gebeuren en wat me te wachten stond. Ik kon me er geen beeld bij voorstellen en zou het wel zien.

De datum kwam steeds dichterbij. Mijn mens werd ongeduldiger want 8 december moest ze naar het ziekenhuis en ze vroeg me of ik alsjeblieft voor die tijd wilde bevallen. In de huiskamer stond de kattenkooi al klaar en op de slaapkamer stond een flinke doos met doeken. Dat stond me allemaal helemaal niet aan en ik negeerde gewoon alles wat ze hadden neergezet. Ik lag het liefst op de bank of boven op de krabpaal.

Tot de dag, zondag 7 december, dat ik pijn in mijn buik kreeg. Oef dat doet best wel zeer en ben dan ook diverse keren naar het katten toilet geweest om die pijn kwijt te raken, helaas zonder succes. Mijn mensen lagen nog te slapen en dat liet ik graag nog een poosje zo. Ik wilde het liever voor mezelf houden. Tot het moment dat ik heel hard moest poepen, tjonge wat een oergeweld. Ik ben toen in de doos die naast het bed van mijn mens staat gesprongen en heb eens goed zitten graven. Er lag wat onder mijn staart maar wat het was wist ik niet. Het bewoog niet, dus heb ik de rommel maar opgeruimd. Toen weer die poepdrang. Heb toen toch mijn mens maar wakker gemaakt, vond het toch een beetje eng worden. Eindelijk lag er dan weer wat onder mijn staart. Tjonge dat viel niet mee, hard werken hoor Ik keek en keek nog eenswat was dat dan ??? Een BABY dus dit was een baby. Ik ging 'm gelijk wassen en dat gekke ding wat er aan zat, heb ik er ook maar afgebeten en opgegeten.

Toen schoot het me te binnen dat er nog ergens "iets" in mijn doos moest liggen. Dus ik weer flink spitten. Dat vond mijn mens maar raar en die heeft de doos toen leeggehaald. We vonden het andere dat ik opgeruimd had terug, dit bleek ook een baby geweest te zijn. Mijn mens noemde het "een prematuur", een niet volgroeid kitten. Die was ergens in de weken in mijn buik gewoon niet verder gegroeid.

Nou ik was inmiddels alweer druk met het verzorgen van mijn kleintje en was de prematuur al vergeten. Toen kwam er weer kramp en weer kwam er een baby ... Ik had poten en een bek te kort en keek mijn ogen uit: wat een super stel. Zo kwam ook nummer 3 en kon ik eindelijk op mijn gemak gaan genieten van mijn drieling. Ik heb een poosje met ze liggen soezen tot het weer begon. Jeetje nog meer? Ik krijg het nog druk de komende tijd. Nummer 4 was er in een poep en een zucht. Uiteindelijk is er nog 1 geboren, maar die leefde niet meer. Mijn mensen waren heel blij met de vierling. En ik? Ik was Burmezentrots en iedereen die in de buurt kwam vertelde ik over mijn vierling en hoe alles gegaan was.

De tijd van luieren is gedaan, het is nu hard werken om het stel aan het eten te houden. Tjonge die kunnen er wat van. Het is dat ik goed te eten krijg, want anders zou er niks van mij overblijven. Het is toch wel een hele verantwoordelijkheid zo'n stel van die eisende, piepende wezentjes, maar o wat ben ik gek op ze. Stom hè, maar ik ben helemaal verliefd. Nu willen jullie zeker wel weten wie de baby's precies zijn. Welnu, ik zal ze voorstellen:

Foto Sabrina Schenk

Lilac kater Lestat the LionCourt: 81 gram
Lilac kater Lord Linux: 79 gram
Blauwe poes Lois Lane: 64 gram
Blauwe poes Lucky Love: 76 gram

Oja, mijn liefste mens heeft me nog bedankt dat ik op tijd bevallen was. Nu kon ze met een gerust hart voor een nachtje naar het ziekenhuis.

Het gaat heel goed met ons allen, maar ik wil nog wel een paar leuke anekdotes vertellen.

Ik heb mijn mensen echt de stuipen op het lijf gejaagd.

Toen zij op een ochtend beneden kwamen, zagen ze tot hun schrik dat de bench leeg was. Ze hebben werkelijk het hele huis afgezocht. Ik hoorde haar wel roepen, maar wilde niet reageren. 'k Was net zo lekker bezig met mijn baby's. In echt ieder hoekje en gaatje is gezocht en een schik dat ik had! Tot dat ze de zoldertrap opkwam en ontdekte waar ik lag. Toen werd ze boos op mij en zei: "Ben je van de pot gerukt om met je baby's in zo'n onmogelijk klein mandje te kruipen?" Huh hoezo klein??? Er staat altijd een mandje op de wasmachine waar wasknijpers in zitten. Ik had nog zo netjes een doekje over de knijpers heen gelegd, dus konden de baby's daar mooi op liggen. Oké, eerlijk toegegeven, ik moest mezelf er wel in persen, maar ik snapte echt al die drukte niet zo. Voordat ik het wist waren we weer naar beneden verhuisd, hihi. Maar ik zou mijn mens wel eens laten zien dat wat je als Burmees in je kopje hebt, 'ie niet zomaar los laat Voordat zij zich om kon keren stond ik alweer halverwege de trap met een baby.

Als gevolg van mijn actie werd ik opgesloten in de slaapkamer en daar lag ik heerlijk rustig met mijn kindertjes in een doos. Dit heb ik 1 dag en nacht aangekeken. Het ging wel, maar ik vond het niet helemaal ideaal. In de middag had ik mijn plan klaar. Ik keek naar het bed: dat zag er heel verleidelijk uit en ben vervolgens weer verhuisd, lekker onder het dekbed Zeg nu zelf, een beter plekje is er niet te vinden toch? En nee, nu niet gaan roepen: gevaarlijk, want ze kunnen dieper kruipen. Dat probleem had ik voorzien en heb natuurlijk eerst een heel veilig nestje gemaakt. Ik had het prima voor elkaar, totdat mijn mens boven kwam. Eerst begon ze heel hard te lachen, dus ik dacht mooi, die is binnen. Dus niet, we werden wederom in de doos geplaatst en ik kreeg op mijn hart gedrukt daar te blijven. Had ze gedroomd. Dat bed is ons zeer goed bevallen. Nog geen minuut nadat ze de kamer was uitgegaan, zijn we er weer gaan liggen.

Tja, mijn mens is niet dom. Zeker niet, want binnen een uur kwam ze al mopperend boven, pakte mijn kittens en verhuisde ze naar weer een andere kamer. Dus ik erachter aan. Dit was een super plek: een grote ronde puppy/kitten box stond op ons te wachten. Een waar paleis. Hier zou ik het wel uithouden met mijn grut. Probleem opgelost, zij tevreden (althans dat dacht ik), ik tevreden.

De dagen die volgden, waren dagen van wassen, voeden en eten. De muisjes, zoals ik ze inmiddels noemde, groeiden flink en probeerden al rond te kruipen. Maar dat vond ik niet goed. Ze moesten binnen mijn poten blijven en vooral niet te ver van mij weg gaan. Ze noemen mij dan ook een supermoeder. Tja, hoe kan het ook anders, moet je dat stel van mij zien.

Toch mopperden mijn mensen een beetje. Zo'n eigenwijze kat hadden ze nog niet eerder meegemaakt. Kittens horen in de huiskamer op te groeien en niet op een kamertje boven. Tja, ze kunnen zoveel willen, maar mijn wil is wet. Tot op die dag dat ik even niet oplette en mijn muizen verdwenen waren. Dus ik naar beneden. Wat ik daar aantrof deed mij het bloed in de aderen stollen. Mijn muizen liepen los op het bankstel. Eén hing aan de trui van mijn mens, de ander lag bij Maine Coon tante Joy te soezen. Weer een ander was aan het rennen en kapriolen aan het uithalen.

Maar het ergste vond ik nog dat de hond met zijn neus onder de staart van mijn kleintje zat Wat haalde die zich in zijn hoofd? Al mopperend op de mensen en de hond ben ik de muizen gaan verzamelen, maar ze trokken zich niks van mij aan. Het leek wel of ze het naar hun zin hadden, zo met zijn allen op de bank. Maar het zijn wel MIJN muisjes, dus ik beslis waar ze zijn. Na veel gemakker van mijn kant werden ze weer naar boven gebracht. Inmiddels voltrekt dit ritueel zich een paar keer per dag, maar we hebben een compromis gesloten. Ik heb er vrede mee, als ze maar weer boven worden gebracht. Mijn zusje BiBi denkt daar anders over. Die heeft inmiddels ook baby's gekregen en die rustte niet eerder dan dat ze bij mij op de kamer in de zelfde box mocht liggen met haar kleintjes.

Cat Track 1-2009

Zo gepiept, zo gedaan. Daar heeft ze zelf wel voor gezorgd. Zo vreemd is dat niet, want ze heeft de kunst van het verhuizen van mij geleerd. Voor mijn mensen is het ritueel weer van voren af aan begonnen, en ik? Ik lach in mijn vuistje, ze zijn er op dit moment drukker mee dan ik.

Bijgaand wat foto's die gemaakt zijn door een ander lief mens: Sabrina Schenk. Dat is de vriendin van mijn liefste mens en zij komt hier regelmatig foto's van ons maken. Zoals jullie kunnen zien, zijn mijn "muisjes" al aardige Burmezen aan het worden. Ook worden ze steeds ondeugender. Er komt nu een hele drukke periode voor mij aan. Er zijn onlangs ook andere mensen komen kijken naar mijn muizen. Stuk voor stuk hele aardige mensen. Daar komen de muizen, als ze groter zijn, bij te wonen. Tjadaar ben ik het nog niet over eens, maar voorlopig mag ik nog een poosje genieten van mijn grote kleine muizeburren en later zien we wel weer !!! Zo nu ga ik stoppen, want de plicht roept. Ik moet het stel weer wat discipline bij gaan brengen.

Blondy.

Foto Sabrina Schenk